

Bemærkninger til forslaget

Med udlændingeloven af 1983 ændredes bestemmelsen om asylansøgers oplysningspligt over for de danske myndigheder fra en negativ til en positiv formulering. Indtil 1983 kunne opholdstilladelse nægtes, hvis udlændingen undlod at give de oplysninger, som krævedes. Udlændingen måtte altså selv bære risikoen for sin sags oplysning.

Det er hovedsagelig § 40 i udlændingeloven, som forslaget retter sig mod. Den bestemmelse kom til i 1983 på baggrund af en betænkning afgivet af et udvalg nedsat af den daværende justitsminister, jf. betænkning nr. 968, 1982.

Efter 1983 er det de danske myndigheder, som skal bevise, om asylansøgerne er virkelige flygtninge eller ej. Det er altså op til de danske myndigheder at finde ud af, om en tilfældig person, der henvender sig her, virkelig er forfulgt og i fare ved hjemsendelse.

Den, der har bevisbyrden, må opsøge viden og efterforske sagen for at kunne bevise sin påstand.

Det er en helt urimelig situation, Danmark derved

har bragt sig i. Det må naturligvis være den person, som søger om asyl eller opholdstilladelse her, der skal bevise, at vedkommende opfylder betingelserne for det.

Dansk Folkeparti finder, at det er en helt unødvendig byrde at lægge på danske myndigheder, at man på den måde tvinges til at være den udfarende kraft og tvinges til at bruge masser af ressourcer, såvel økonomiske som mandskabsmæssige, på at finde ud af, om en eller anden tilfældig person, der møder frem ved grænsen, nu også virkelig *er* forfulgt og i fare derhjemme.

I dag oplever myndighederne oven i købet at blive gjort fuldstændig til grin af fremmede personer, som har den frækhed at nægte at oplyse, såvel hvad de hedder, som hvor de kommer fra. Disse personer modtager også bistandshjælp.

Fra nu af må det kræves, at den asylansøgende selv må bevise, at vedkommende opfylder betingelserne for at få asyl.